

La mai multe și frumoase cărți

Născută în zodia Taurului (la 30 aprilie 1946), temperament de luptătoare (nu degeaba părinții i-au pus numele orientându-se după celebritatea eroinei spaniole Dolores Ibaruri – „La Passionaria”), colega noastră cu un apelativ atât de original, singurul în toată România, împlinește o vârstă rotundă. 60 de ani! Rotundă și frumoasă, dacă ne gândim la palmaresul literar pe care îl are.

Passionaria Stoicescu s-a născut la București, dar adolescența și prima ei tinerețe se leagă de Buzăul anilor '60 ai veacului trecut, unde a fost o „celebritate” atât la Școala Pedagogică, unde era elevă, cât și la vestitul cenaclu literar „Alexandru Sahia”, condus pe atunci de nu mai puțin vestitul Gheorghe Ceaușu, cel care i-a „nășit” pe cei mai cunoscuți scriitori buzoieni: Ion Gheorghe, Ion Băieșu, Gheorghe Istrate, Florentin Popescu, Artur Porumboiu și alții.

Cu disponibilități spre literatură, muzică, coregrafie, plastică, se dedică literaturii la imboldul neuitatului dascăl al său (și al meu!) de la Școala Pedagogică Buzău, Tiberiu Bordea.

A debutat publicistic cu poezie în 1964, la „Lucafărul”, iar editorial în anul 1971, cu literatură pentru copii, poezie, la Editura „Ion Creangă”, **Zăpezile de jertfă**.

A mai publicat volumele de poezie **Fără pierdere o iubire** (Editura „Albatros”, 1976), **Cartea jocurilor** (Editura „Ion Creangă”, 1978 – Trofeul micului cititor), **Reverberata**, (Editura „Albatros”, 1982), **Cartea pădurii** (Editura „Ion Creangă”, 1985 – Trofeul micului cititor), **Profesorul de iluzii** (Editura „Eminescu”, 1986), **De-a poveștile** (Editura „Facla”, 1989), **Calendarul fermecat** (Editura „Ion Creangă”, 1991), **Cele mai năstrușnice pățanii** (Editura „Universul familiei”, 1991), **Interogativul consecvent** (Editura „Cartea Românească”, 1995), **Voinicii pământului** (Editura „Integral”, 1995), **Dicționar de antonime, cu imagini și în rime** (Editura „Steaua”, 1996), **Dicționar de paronime, cu imagini și în rime** (Editura „Steaua”, 1996), **Dicționar de antonomaze, cu povești și plin de haz** (Editura „Steaua”, 1997), **Povestea Sfântului Valentin** (Editura „Art Design”, 1998), **Poveste de Paște** (Editura „Art Design”, 1998), **Autoportret cu capu înfrunzit** (Editura „Albatros”, 1998).

A scris și proză: **Până de gaiță și poveștile ei** (Editura „Ion Creangă”, 1986, Premiul Uniunii Scriitorilor), **Lecția de logică** (Editura „Cartea Românească”, 1998), **Soare cu dinți** (Editura „Albatros”, 1989), **Povestea bufniciorului** (Editura „Olimp”, 1994), **Povestea iepurașului** (Editura „Olimp”, 1994), **Poveștile primăverii** (Editura „Niculescu”, 1995, Premiul Uniunii Scriitorilor), **Limba română avea ochii albaştri** (Editura Școlii Normale Buzău, 1995), **Lunile minunile** (Editura „Forum”, 1998), **Cercul** (Editura „Alternative”, 1999), **Trei povești până mai crești** (Editura „Excelsior”, 1999).

Passionaria Stoicescu a reușit să scrie și să publice peste 35 de cărți care pot umple ușor un raft de bibliotecă, cărți căutate atât de către confrăți, cât și de cititorii săi – de la cei de grădiniță și până la cei de vârstă a treia. Deopotrivă autoare de literatură, dar și „personaj” emanând pretutindeni jovialitate și bună dispoziție, Passionaria Stoicescu mai este, pe de altă parte, și o bună traducătoare din limbile rusă și poloneză, oferind iubitorilor cărții versiunile românești ale mai multor opere în versuri și în proză.

Ca editor la „Litera” și mai apoi la Editura „Ion Creangă”, Passionaria a ajutat mulți scriitori să-și publice lucrările și să-și croiască drum către Uniunea Scriitorilor în vremuri în care cu mare greutate se putea accede la tipar și în presa literară.

Făcându-ne ecoul dorinței cititorilor, cunoscuților și prietenilor scriitoarei, îi urăm Passionariei Stoicescu tradiționalul „La mulți ani!” și – în plus – cât mai multe și frumoase cărți și de aici înainte! (**Al.Deșliu**)

Vitralii

Era o butaforie –
pe geamul cu dâre de praf
într-o zi fără nume
am lipit împreună
hârtia vitraliu

Dintr-o dată totul s-a colorat
mirosind pătrunzător a geraniu...
Hârtia aceea săruta sticla
mai lacom ca o ventuză
și totuși lăsa câte un șant
separator
plin de aer

O luai de la capăt
cu încăpătânare,
apoi o pedepseai întepând-o
cu cuțitul;
o băteai cu prășeaua de lemn,
hârtia surâdea verde
ca un protal de ferigă,
fericită de atenție, de cruzime.

De fapt, creștai în inima mea
împodobind-o cu vitralii,
fericind-o cu nesperată cruzime

Între noi mici șanțuri de aer.

Crucea Sudului

El are-o țară, dar nu o patrie...
Contemporanii i-au uitat pe străbuni;
el are-o cruce, dar și Crucea Sudului
înnegrită de pătimășe furtuni.

El tace, pentru că prețul vorbelor
l-ar putea ucide sau devasta...
El e cu cineva, dar de fapt e singur,
pentru că nu poate uita și ierta.

Ochii lui cad cu oblice fante,
ochi când buni, când răi, de tătar;
e aici și e totuși departe,
a venit și deja pleacă iar.

Ne deschide aceeași stranie cheie
vâslind sub Crucea Sudului greu –
ape tulburi ne despart și ne leagă...
Dacă Iisus ar fi fost femeie,
pe cruce m-aș fi răstignit eu.

Fișă de cadre cinstită

Sufletul meu plânge
 ca Ioan Vodă cel rupt de cămile –
 de-o parte, sângele mamei sânge
 jumătate elin,
 jumătate din Gropenii Brăilei;
 de alta, sângele tatii
 subțiat puțin de popime și-nvățători...
 Oare ei s-au iubit?
 Oare-am fost concepută în zori?
 De la cine am cruzimea luminii?
 Dar gingășia?
 De la cine am luat patima?
 De la cine trufia?
 Cui datorez despicatul firului în patru?
 Cui sinceritatea?
 Cui lașitatea?
 Cui jocul de teatru?
 Cui modestia?
 Cui găunoasa emfază?
 Prostii...
 Mi-au dat o singură viață
 Și cusururi o groază.
 S-au despărțit
 urându-se din iubire,
 hăcuindu-mi sufletul peste fire...
 la nord –
 sunt toată fiord;
 la sud –
 zâmbet cinic și crud;
 la apus –
 gând duios și nespus,
 iar la răsărit –
 dor, dor și iar dor,
 pustiit, ne-mplinit...
 Asta sunt – fiere și miere,
 doar sfâșiere în nopți și zile
 ca Ioan Vodă cel rupt de cămile.

Aureola

Sunt singură și-ndrăgostită
 și-nțeleg că nu știu de cine...
 Mi-e atâta milă de mine,
 de adierea care-mi mângâie părul ușor
 cu credința c-ar putea să m-aline.

Sunt singură și mi-e dor
 pradă celei mai negre tăceri –
 câini vagabonzi îmi cerșesc mângâieri,
 pisici mi se freacă de glezne,
 furnici mi se urcă pe sân
 și zăpăcite se lasă...
 Toți înțeleg cât mi-e de lezne
 să văd cu ochi luminoși și buni,
 să fiu drăgăstoasă.

Sunt singură și mi-e greu –
 mă privesc într-o oglindă pătată;
 parcă-s eu și nu-s eu
 femeia asta mirată,
 femeia asta ne-ncrezătoare
 că iubirea i-ar mai putea face bine...
 Unde-i îngerul să-i pot cere
 să mă apere de eroare,
 să mă ocrotească de mine?

Sunt singură și-ndrăgostită...
 Mă simt rușinată și sfântă –
 mi-a apărut o aureolă mărunță,
 care nesperat mă încununează...
 Sunt singură și oricât m-aș ascunde,
 făptura mea cântă, aiuritor cântă
 și glasul ei mă trădează.

De aer și foc

Scriu –
 sunt altcineva decât sunt...

Scriu –
 în somn,
 pe hârtie,
 în gând...

Scriu
 mă joc de-a jupuitul de viu.

Îmi crește pe suflet o piele cu nimb
 și-n altcineva mă preschimb;
 ba-n prevestire
 presus de fire,
 ba-n ursitoare
 prejos de soare...

Mă înalt,
 mă cobor,
 mă sufoc –
 scriu...
 Sunt de aer și foc.

Se uită mulțimea,
 pe nimeni nu vede;
 ci doar câte unul
 privește și crede,
 ci doar câte unul
 se-aprinde pe loc
 din mine, aceea de aer și foc.

Scriu –
 iubesc jupuitul de viu;
 prinde crustă o rană,
 se deschide o rană...

Se uită mulțimea,
 sunt iar pământeană.